

сѣтъ онѣзи що потъвали отъ кораблетрошеніе то и да съберѣтъ тѣла та на убиты тѣ. Бурно то време пренятствовало на туй. Лекомысленны тѣ Аѳиняны поискали за туй на сѣдѣ сички тѣ десеть начальницы и въ распалено то си негодованіе, щѣли да ги осѣдѣтъ на смѣрть. Но Сократъ, който въ този день былъ предсѣдатель въ събраніе то на сѣдницы тѣ, твърдо стоялъ на срѣщо такъвзи приговоръ. — за туй че противузаконно было да осѣдѣтъ челоуѣка, до като предварително не го чуѣтъ. Народъ тѣ выкалъ, много знатны хора заплашвали Сократа; но той не са оплашил ни отъ народны тѣ выкове, ни отъ гнѣва на знатны тѣ и негова та воля надвила. Защото той ималъ таквазъ вѣра, че на богове тѣ ѣ извѣстно сичко, що говорѣтъ, що правѣтъ доро и на сърце що мыслѣтъ хора та.

2. Ученіе то на Сократа.

Сократъ не образовалъ, както философы тѣ слѣдъ него, отдѣлна школа или тѣсенъ кръгъ отъ ученицы, той пригодѣвалъ само да принесе полза на свои тѣ съгражданы въ случайны разговоры. Като истиненъ пріятель на гражданы тѣ и много привѣтливъ челоуѣкъ, той влѣзвалъ въ сношеніе съ хора отъ сѣко състояніе, отъ сѣкій възрастъ и отъ сѣко занятіе. Сократъ твърдѣ часто преобрѣщалъ дюгеня на орѣжейника въ академія и въ школа на мѣдрость та. По голѣмата часть отъ деня, той са намѣрвалъ въ общественны тѣ мѣста. Сутринь рано той посѣщавалъ портики тѣ и гимназій тѣ, дѣто аѳински тѣ момцы са занимавали съ тѣлесны упражненія; тамъ имало вынаги много възрастны, и Сократъ говорялъ съсь сички тѣ за разны предмети. Слѣдъ три тѣ часа сутринь, той отхождалъ на пазаря и останѣла та часть отъ деня преминувалъ тамъ, дѣто можалъ да намѣри повечъ хора. Повечто той говорялъ самъ си и сѣки, който желаялъ, можалъ да го слуша. „Да лови хора,“ както самъ той казвалъ, было негова та цѣль. И за тѣзи работа той былъ твърдѣ искусенъ.